

Sygn. akt IV Ua 21/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Żywicka

Sędziowie: SSO Tomasz Koronowski (spr.)

SSR del. Tomasz Bulkowski

Protokolant : sekretarz sądowy Justyna Sobiech

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z odwołania S. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 24 kwietnia 2013r., znak: (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 20 lutego 2014r., sygn. akt IV U 263/13

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 21/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona S. T. wniosła do Sądu Rejonowego w Elblągu odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 24 kwietnia 2013r., znak: (...), na mocy której odmówiono jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Uzasadnienie odwołania sprowadza się w istocie do tego, że skarżąca nadal nie jest zdolna do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, co uzasadnił tym, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem w wyniku badania przeprowadzonego w dniu 17 kwietnia 2013r. uznała, iż brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy, związany treścią przedmiotowego orzeczenia, wydał decyzję w przedmiocie odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014r., wydanym pod sygnaturą IV U 263/13, Sąd Rejonowy w Elblągu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na 12 miesięcy od dnia 28 lutego 2013r.

Sąd I instancji oparł się na następujących ustaleniach: ubezpieczona od 2002r. leczy się psychiatrycznie z powodu schizofrenii paranoidalnej. Z tego też powodu była wielokrotnie hospitalizowana. W okresie od 30 sierpnia 2012r. do 27 lutego 2013r. ubezpieczona była uprawniona do zasiłku chorobowego z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w P. na podstawie umowy o pracę. Po wyczerpaniu 182 dni zasiłku chorobowego złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Ubezpieczona po dniu 27 lutego 2013r. była nadal niezdolna do pracy z powodu z powodu stanu zdrowia psychicznego – schizofrenii paranoidalnej. Dalsze leczenie i rehabilitacja lecznicza rokowały odzyskanie zdolności do pracy w okresie 12 miesięcy.

Stan faktyczny ustalono jako bezsporny, ponadto wskazano na dowód w postaci opinii biegłego sądowego psychiatry M. K. k. 26-26v wraz z opiniami uzupełniającymi k. 42, k.71 i akta organu rentowego.

W rozważaniach Sąd Rejonowy wyjaśnił, że odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie oraz że w toku postępowania kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczonej przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 27 lutego 2013r. Koniecznym było ustalenie, czy w stosunku do ubezpieczonej zachodzą przesłanki pozwalające na przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Swoich ustaleń faktycznych Sąd dokonywał na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym dokumentacji medycznej ubezpieczonej, do której żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń.

Dalej wywodzono, że zgodnie z art.18 ust.1-3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014r., poz. 159, dalej powoływanej jako ustawa zasiłkowa) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Dla dokonania stosownych ustaleń w niniejszym postępowaniu konieczne było posiadanie wiedzy specjalnej z zakresu psychiatrii. Mając to na uwadze, Sąd Rejonowy na podstawie przepisu art. 278§1 kpc dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego tej specjalności. Po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej i analizie dokumentacji medycznej biegły M. K. wskazał, że w jego ocenie stan zdrowia ubezpieczonej S. T. wskazuje, iż po dniu 27 lutego 2013r. jest ona niezdolna do pracy. Ubezpieczona była niezdolna do pracy z powodu stanu zdrowia psychicznego przez okres 12 miesięcy. Przy odpowiednim prowadzeniu i zastosowaniu neuroleptyków nowej generacji o przedłużonym działaniu może po tym okresie powrócić do pracy. W opinii uzupełniających wobec zastrzeżeń pozwanego biegły podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Po doręczeniu ponownej opinii uzupełniającej żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Sąd I instancji wyjaśnił, że opinia ta jest rzetelna, jasna, zupełna, a nade wszystko przydatna dla rozstrzygnięcia sprawy. Wywodzono w tej kwestii, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter. Wyraża się on w tym, że korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiedzy specjalnej. Nie oznacza to rzecz jasna, że Sąd jest zobowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, gdy tylko dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. W myśl przepisu art. 286 kpc Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z kolejnych biegłych, gdy opinia złożona w sprawie zawiera istotne braki, względnie też, gdy nie wyjaśnia wszystkich istotnych okoliczności. Przywołano wyroki Sądu Najwyższego z 15 lutego 1974r., w sprawie II CR 817/73, LEX nr 7404, z dnia 5 listopada 1974r. w sprawie II CR 562/74, LEX 7607 i z dnia 16 września 1998r., w sprawie II UKN 220/98, OSNAP 1999/18/597. Dalej Sąd Rejonowy wyjaśnił, że poglądy te podziela uznając, iż w niniejszej sprawie wszelkie istotne elementy zostały dostatecznie wyjaśnione w opinii pisemnej. Wobec tego Sąd I instancji opinię biegłego psychiatry M. K. uznał za przekonującą i oparł na niej swoje rozstrzygnięcie. Sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do trafności wniosków wyciągniętych przez biegłego i uznał opinię za wiarygodną i popartą rzeczowymi argumentami. Została sporządzona zgodnie ze wskazaniami wiedzy medycznej i nie nasuwała wątpliwości co do bezstronności, fachowości i rzetelności biegłego. Biegły jednoznacznie stwierdził, że ubezpieczona po dniu 27 lutego 2013r. była niezdolna do wykonywania pracy

zawodowej i niezdolność ta trwała przez 12 miesięcy, a leczenie rokowało odzyskanie zdolności do pracy. Wskazuje to, że ubezpieczona spełnia przesłanki do przyznania jej świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 27 lutego 2013r.

Pozwany organ rentowy zaskarżył opisany wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

1. prawa materialnego, w szczególności art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej poprzez przyjęcie, iż wnioskodawczyni przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy, pomimo niespełnienia przez ubezpieczoną wszystkich wymienionych w przywołanych przepisach przesłanek i przez wadliwą interpretację pojęcia „rokowanie do odzyskania zdolności do pracy”,

2. prawa procesowego, a w szczególności art. 233§1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i ustalenie prawa do spornego świadczenia w oparciu o wadliwą i niepełną opinię biegłego psychiatry, art. 278§1 kpc w związku z art. 285§1 kpc poprzez brak dostatecznego uzasadnienia opinii, umożliwiającego swobodną ocenę tego dowodu i art. 379 pkt 5 kpc, albowiem w sprawie zachodzi nieważność postępowania polegająca na pozbawieniu pozwanego obrony swych praw.

Wskazując na powyższe zarzuty wnoszący pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji wywodzono, że ubezpieczona nieprzerwanie od 2003r. pobiera z organu rentowego rentę socjalną i ma ustaloną całkowitą niezdolność do pracy do końca 2014r. Ubezpieczona w okresie od 2003r. do chwili obecnej nie odzyskała zdolności do pracy i w ocenie pozwanego nie rokuje odzyskania zdolności do pracy, co szczegółowo zostało umotywowane w zastrzeżeniach organu rentowego z dnia 16 października 2013r. Nie da się nie zauważyć, że biegły w swej opinii, a w ślad za nim Sąd I instancji, przyjął, iż ujęte w art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej stwierdzenie, że ubezpieczony rokuje odzyskanie zdolności do pracy jest tożsame z możliwością wykonywania pracy, w tym przypadku w zakładzie pracy chronionej na stanowisku przystosowanym dla niepełnosprawnych. W ocenie organu rentowego odzyskanie zdolności do pracy oznacza, iż ubezpieczony może wykonywać pracę w każdym zawodzie, a fakt, że ubezpieczeni częściowo bądź całkowicie niezdolni do pracy wykonują pracę zawodową nie oznacza, iż odzyskali taką zdolność. Przepisy obowiązującego prawa nie wprowadziły zakazu wykonywania pracy przez osoby niezdolne do niej i nie można mylić faktu wykonywania pracy przez osobę ze stwierdzoną niezdolnością z odzyskaniem przez nią zdolności do pracy.

Dalej wskazywano, że wydana w sprawie opinia biegłego psychiatry jest niepełna, gdyż w żaden sposób nie wyjaśnia, w czym przejawia się u ubezpieczonej rokowanie do odzyskania zdolności do pracy. Biegły odbiega od medycznej oceny rokowań do odzyskania zdolności do pracy i brnie w argumenty przemawiające za powrotem ubezpieczonej do pracy na ostatnio wykonywanym stanowisku w zakładzie pracy chronionej, co w ocenie pozwanego świadczy o błędnej interpretacji pojęcia „zdolności do pracy”.

Nadto Sąd w swym uzasadnieniu wskazał, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii uzupełniającej, jednakże zauważono, że opinia uzupełniająca została doręczona pozwanemu w dniu 27 grudnia 2013r. (piątek) wraz z zobowiązaniem do wniesienia ewentualnych zastrzeżeń w terminie 7 dni. Z uwagi na to, że na wyznaczony termin przypadły 3 dni wolne od pracy (sobota, niedziela, Nowy Rok), a także z uwagi na fakt, że termin ten przypadł na okres przerwy świątecznej, pozwany wystąpił do Sądu w dniu 30 grudnia 2013r. z wnioskiem o prolongatę terminu do wniesienia zastrzeżeń, a także o wypożyczenie akt rentowych, celem zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie. Pismem z dnia 2 stycznia 2014r. (wpływ do ZUS dnia 7 stycznia 2014r.) Sąd poinformował, iż nie wyrażono zgody na przedłużenie terminu na złożenie ewentualnych zastrzeżeń do opinii biegłego oraz wniosków dowodowych w sprawie. W świetle powyższych okoliczności nie można mówić o niewniesieniu zastrzeżeń przez organ rentowy, gdyż raczej działanie Sądu pozbawiło pozwanego możliwości obrony swych praw.

Wnioskodawczyni domagała się oddalenia apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie mogła skutkować wnioskowaną zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku, gdyż nie zawiera zarzutów, które skutecznie podważyłyby orzeczenie Sądu Rejonowego.

Sąd I instancji poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne. Dodać jedynie należy – w ślad za pozwanym (pismo z dnia 14 października 2013r. i apelacja) – bezsporne ustalenie, że z powodu schorzenia psychicznego rozpoznanego u ubezpieczonej i w niniejszej sprawie pobiera ona od 2003r. rentę socjalną, gdyż była uznawana za całkowicie niezdolną do pracy od listopada 2003r., ostatnio do grudnia 2014r. Również dokonana ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu (tak postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1997r., II UKN 61/97; wyrok SN z dnia 5 listopada 1998r., I PKN 339/98).

Przede wszystkim nie można uznać, aby był skuteczny najdalej idący zarzut – nieważności postępowania. Należy podkreślić, że biegły w kolejnych dwóch opiniach uzupełniających konsekwentnie podtrzymywał swoją ocenę. Wobec tego dla zachowania możliwości obrony praw organu rentowego, który również niezmiennie podtrzymywał swoje stanowisko, wystarczające było umożliwienie wypowiedzenia się stronie pozwanej w zwykłe zakreślonym w tego rodzaju sytuacjach terminie tygodniowym. Pozwany, który we wniosku z dnia 30 grudnia 2013r. o przedłużenie terminu (k.78) nie zawarł choćby ogólnego stanowiska, iż nadal podtrzymuje dotychczasowe zarzuty i wnioski, podjął ryzyko związane z możliwością nieuwzględnieniem wniosku o przedłużenie terminu. Konsekwencją bezskutecznego upływu terminu była zaś utrata prawa powoływania zarzutów do opinii biegłego M. K. w jej ostatecznym kształcie i związanych z tym ewentualnych dalszych wniosków dowodowych, zgodnie z rygorem określonym przy doręczeniu odpisu drugiej opinii uzupełniającej. Trzeba jednak podkreślić, że opisana sytuacja procesowa nie skutkowałą odebraniem pozwanemu możliwości dalszego popierania negatywnego stanowiska co do odwołania (które zostało zresztą wyrażone na poprzedzającej wyrokowanie rozprawie w dniu 20 lutego 2014r.), chociaż w ten sposób ocena przydatności opinii biegłego dla rozstrzygnięcia została pozostawiona Sądowi Rejonowemu, bez konieczności odnoszenia się np. do wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Przedstawiona argumentacja powoduje, że nie można przyjąć, aby zachodziły przesłanki określone w art. 379 pkt 5 kpc.

W tym miejscu konieczne jest odniesienie się do zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego, jako że mają one wpływ na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy, co jest warunkiem wstępnym prawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego. W ocenie Sądu Okręgowego również tego rodzaju zarzuty były nieskuteczne. Warto odnośnie tej części rozważań wstępnie zauważyć, że zarzuty te są w zasadzie niezrozumiałe. Dokonana przez biegłego ocena rokowań co do odzyskania przez ubezpieczoną zdolności do pracy wydaje się przecieżyć być tożsamą z oceną organu rentowego. Z opinii M. K. jednoznacznie można wnosić, że skarżąca w wyniku zastosowania odpowiedniego leczenia nie rokuje odzyskania zdolności do każdej pracy, a tylko do dotychczasowego zatrudnienia, a więc do wykonywanej w ostatnim okresie ubezpieczenia pracy na stanowisku przystosowanym w zakładzie pracy chronionej. Rozważania zaś dotyczące tego, czy istotne dla przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jest odzyskanie przez ubezpieczoną zdolności do każdej pracy, czy tylko do pracy dotychczasowej, to sfera prawa materialnego (dotyczy wykładni art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej), a nie prawa procesowego.

Odnosnie przepisów powołanych jako dotknięte naruszeniem prawa procesowego należy wyjaśnić, że art. 233§1 kpc, regulujący kwestię zasad sądowej oceny dowodów, uprawnia sąd do oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału sprawy. Z jednej zatem strony sąd orzekający uprawniony jest do oceny tychże dowodów według własnego przekonania, z drugiej natomiast sam jest zobowiązany do wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza dowolności w tej ocenie. Poza sporem winno być, iż dokonując tej oceny, sąd nie może ignorować zasad logiki, osiągnięć nauki, doświadczenia czy też wyciągać wniosków, które nie wynikają z materiału dowodowego. Dopuszczenie się obraży art. 233§1 kpc przez sąd może zatem polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem i zasadami nauki, albo też na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważania sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie narusza zasady wyrażonej w omawianym przepisie, ponieważ Sąd ten wyprowadził ze zgromadzonego materiału dowodowego wnioski, które są poprawne pod względem logicznym oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a ponadto – jak zaznaczono wyżej – w rzeczywistości także ze stanowiskiem stron. Wbrew przy tym twierdzeniu pozwanego, opinia biegłego psychiatry jest pełna, zawiera logicznie uzasadnione wnioski i odpowiada na pytania istotne dla rozstrzygnięcia. Jej uzasadnienie zostało uszczegółowione w opiniach uzupełniających w taki sposób, że opinia jest zrozumiała również dla osoby nieposiadającej wiedzy medycznej. W tym świetle również zarzut naruszenia art. 286§1 kpc („Opinia biegłego powinna zawierać uzasadnienie”) należy uznać za chybiony.

Zasadny okazał się tylko zarzut naruszenia art. 279§1 kpc („Dopuszczenie dowodu z biegłych może nastąpić na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru.”). Zarzut ten nie został jednak w apelacji w żaden sposób uzasadniony, w szczególności pozwany nawet nie podjął próby wykazania wpływu naruszenia na treść rozstrzygnięcia. Wyjaśnić wobec tego trzeba jedynie ogólnie, że wprawdzie rzeczywiście postanowienie z dnia 17 czerwca 2013r. o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego zapadło na posiedzeniu niejawnym z pominięciem wysłuchania stron, jednak po pierwsze przy doręczaniu skarżącej i pełnomocnikowi pozwanego odpisu tego postanowienia określono im termin na zgłoszenie ewentualnych zastrzeżeń, po drugie zaś z akt sprawy nie wynika, aby zastrzeżenia takie w wyznaczonym terminie złożono. Pozwany nie zgłaszał zresztą odnośnie omawianego postanowienia zarzutów w trybie art. 162 kpc, wobec czego prawo ich ewentualnego powoływania w toku dalszego postępowania utracił. W konsekwencji nie sposób przyjąć, aby naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 279§1 kpc mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Nieuzasadnione były również zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Trzeba przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem „Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.” Okoliczności sprawy wskazują, że w istocie spór koncentrował się na wykładni pojęcia zdolności do pracy. W ocenie pozwanego przesłanki przyznania świadczenia rehabilitacyjnego spełnione są wtedy, gdy rokowanie odzyskania zdolności do pracy dotyczy każdej pracy, a nie tylko zdolności do pracy ostatnio wykonywanej. Jest to stanowisko błędne. Ustawa zasiłkowa nie zawiera definicji legalnej zdolności / niezdolności do pracy. Nie odsyła jednak w tej kwestii do definicji niezdolności do pracy do art. 12 i następnych ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r. poz. 1440 ze zmianami). Trzeba wobec tego przyjąć, że pojęcie zdolności / niezdolności do pracy ma w ustawie zasiłkowej charakter autonomiczny, a przy tym powinno być wykładane jednolicie w obrębie tej ustawy, tj. w rozumieniu art. 6 ust. 1 („Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.”), jak i w rozumieniu omawianego art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Skoro art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej wyraźnie odnosi się do niezdolności do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, a więc stanowi zabezpieczenie na wypadek niezdolności do wykonywania konkretnej pracy, to nie ma podstaw, aby inny zakres znaczeniowy przypisywać temu samemu pojęciu w art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Ponieważ wobec tego celem świadczenia rehabilitacyjnego jest dokończenie leczenia rozpoczętego w okresie zasiłkowym, świadczenie to ma więc charakter swoistego przedłużenia zasiłku chorobowego. Stąd też należy przyjąć, że rokowanie odzyskania zdolności do pracy – jako przesłanka prawa do przedmiotowego świadczenia – dotyczy zdolności do wykonywania nie dowolnej pracy, a pracy takiego rodzaju, jak wykonywana dotychczas (ostatnio). Sąd Okręgowy w pełni podziela wyrażane w tej kwestii poglądy doktryny, notabene jednolite (por. tezę 2. w komentarzu do art. 18 ustawy zasiłkowej A. Rzeteckiej-Gil i powołaną tam literaturę – publikacja dostępna w Systemie Informacji Prawnej Lex).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, że skoro przed nasileniem choroby skutkującej przyznaniem prawa do zasiłku chorobowego skarżąca świadczyła pracę sprzątaczką na stanowisku przystosowanym w zakładzie pracy chronionej, a przy tym jest nadal niezdolna do tej pracy, jednak przy odpowiednim leczeniu rokuje odzyskanie w ciągu 12 miesięcy zdolności do tejże właśnie pracy, to spełnione zostały wszystkie przesłanki przyznania ubezpieczonej wnioskowanego prawa. Dla takiej konkluzji nie ma żadnego znaczenia

okoliczność, że wnioskodawczyni jest co do zasady całkowicie niezdolna do pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2013r. poz. 982 ze zmianami).

Mając na względzie, że powyższe rozważania wskazują, iż zaskarżony wyrok odpowiada prawu, apelację oddalono, stosownie do art. 385 kpc.